

Попович В.В.,

*кандидат економічних наук, доцент,
завідувач кафедри інформаційних систем і технологій ім. М.О. Браสลавця
Одеський державний аграрний університет
e-mail: kist_odau@ukr.net*

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ СВІТОВОГО РИНКУ ТЕХНОЛОГІЙ

Анотація. Окреслено проблеми та перспективи інноваційного розвитку України в контексті глобалізації світового ринку технологій. Узагальнено основні організаційні форми інтеграції науки і виробництва. Визначено елементи і фактори, які зумовлюють позитивний результат трансферу технологій. Виявлено основні умови та шляхи підвищення інноваційного розвитку економіки України.

Ключові слова: інноваційний розвиток, інноваційна діяльність, трансфер технологій, світовий ринок технологій, глобалізація.

Постановка проблеми. Глобалізація світової економіки суттєво впливає на розвиток світового господарства та визначає рівновагу як на міжнародному, так і на національному рівнях у зв'язку з відсутністю в національному господарстві всієї сукупності засобів і предметів праці, які мають забезпечувати безперервність розширення процесу виробництва. Складовим елементом процесу глобалізації є міжнародні науково-технічні відносини, що реалізуються у функціонуванні світового ринку технологій та інформаційних послуг.

Основою здійснення економічних реформ та побудови якісно нової економічної системи в Україні має стати посилення значення науково-технічних, а саме інноваційних компонентів господарського зростання, як факторів активізації та якісного удосконалення виробництва відповідно до визначальних тенденцій світового економічного розвитку.

У цьому контексті важливою науковою проблемою є розробка нових концептуальних підходів щодо розробки стратегії інноваційного розвитку економіки України в умовах глобалізації світового ринку технологій як одного з пріоритетів здійснення державної політики щодо посилення прикладної спрямованості наукового забезпечення економіки, підвищення наукоємності валового внутрішнього продукту як основи конкурентоспроможності країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам глобалізації світового господарства присвячено праці таких вітчизняних вчених, як Г. Аніловська, О. Білоус, М. Гончаренко, В. Журавський,

О. Зайчук, Е.Заграва, О. Копиленко, Д. Лук'яненко, Ю. Макогон, а також зарубіжних: Д.Пізано, І. Валерштейна, Р. Котхарі, В. Ваді, Т. Левітта, К. Оме, Р. Буайє та інших.

Вагомий вклад в дослідження питань інновацій та інноваційної діяльності внесли провідні вітчизняні вчені О. Амоша, В. Амітан, Л.Антонюк, В. Василенко, А. Гальчинський, В. Геєць, С. Кацура, О. Лапко, М. Кондратьєв, Б. Патон, А. Поручник, В. Савчук, Д. Черваньов, В.Шматько, а також зарубіжні вчені-класики інноваційної теорії П. Друкер, А. Кляйхнехт, М. Портер, К. Фрімен, Дж. Хендерсон, Т. Хіросі, Й. Шумпетер та ін.

В Україні прийнято цілу низку законів щодо регулювання інноваційної діяльності та діяльності у сфері трансферу технологій [1, 3, 4], прийнято Програму розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності [2]. В останніх публікаціях вітчизняних вчених розглядаються регіональні аспекти інноваційної політики [5], передумови формування національної інноваційної системи прискорення розвитку економіки [6], інфраструктурне забезпечення інноваційного процесу в Україні [7], дається оцінка інноваційної стратегії українських реформ [8], характеризується роль держави у стимулюванні інноваційної діяльності [9].

Як свідчить аналіз останніх публікацій з питань інноваційного розвитку, усі функціональні підсистеми інноваційної інфраструктури впливають на ефективність проведення інноваційного процесу, поширення й упровадження результатів освітніх, науково-дослідницьких і дослідно-конструкторських робіт, проектів у виробництво [7].

Але сьогодні внаслідок високих ризиків, обмеженості можливостей фінансового ринку, нестабільної політичної та економічної ситуації в Україні, навіть використовуючи державну підтримку інноваційного розвитку як визначальну умову, неможливо створити й розвивати всі компоненти інноваційної інфраструктури одночасно і однаково. За результатами дослідження, проведеного експертами Організації країн економічної співдружності та розвитку (ОЕСР), інноваційна спроможність економічних агентів залежить від їх здатності комбінувати

інформацію, отриману із внутрішніх і зовнішніх джерел. Для координації національних інноваційних політик ЄС проводить заходи зі збору, аналізу, оцінки й поширення інформації про стан інноваційної діяльності в країнах-членах Союзу і найбільш успішних прикладах інноваційної політики серед них. Враховуючи цей досвід щодо адаптації його до України в умовах структурних зрушень у напрямі розвитку інформаційно-технологічних виробництв, доцільно було б. відповідно до результатів наукових досліджень вітчизняних економістів, запровадити низку заходів:

систему оцінок наукових та інноваційних досягнень аналогічно існуючих в країнах ЄС. Для спілкування з «Європейською дослідною зоною», яка була відкрита у 2000 р., взяти участь у транс'європейській високошвидкісній мережі передачі інформації для наукових досліджень. Відкриття доступу запропонованої національної програми розвитку передових технологій, які не суперечать законодавству щодо державної таємниці, для дослідників країн ЄС;

— регіонам-технологічним лідерам взяти участь у європейському проекті «Табло інноваційних заходів», на якому розміщати заходи державної і регіональної підтримки і моніторингу науково-технологічних досягнень і контролювати дисципліну виконання організаційних заходів, за необхідності, управляти їх змінами;

— розробити карту розташування в країні, з урахуванням регіональної специфіки, перспективних центрів наукових досліджень і дослідно-конструкторських розробок, особливо з пріоритетних напрямів науки і технологій;

— внести зміни в існуючу статистичну звітність щодо наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності з урахуванням оцінки змін, які характерні для нової економіки знань, динаміки їх розповсюдження, впливу на продуктивність праці, створення нових робочих місць, приросту ВВП та ін. При цьому використовувати систему індикаторів ООН, ЄС і ОЕСР для проведення їх порівнянь, визначення рейтингу інноваційної спроможності країни.

Суттєвим аспектом щодо перспективи подальших розвідок у даному напрямі є розбудова регіональної інноваційної інфраструктури — переорієнтація інноваційної політики регіонів відповідно до ринкових закономірностей для протидії деградації науково-технічного і технологічного потенціалів. Зрозуміло, що вирішення цих питань, насамперед, потребує створення мережі функціональних регіональних інвестиційно-фінансових інститутів, що взаємодіють між собою, із залученням державних, регіональних і місцевих структур.

Метою даної публікації є дослідження і розробка підходів щодо активізації інноваційного розвитку

економіки України в умовах глобалізації світового ринку технологій для забезпечення сталого соціально-економічного розвитку держави.

Виклад основного матеріалу дослідження. Незважаючи на те, що побудова сучасної інноваційної моделі економіки України перебуває у початковому стані, вже з'являються нові організаційні форми господарювання і відносин між учасниками інноваційного процесу, формуються умови для створення ринкових відносин між ними. Постійні зміни в економіці й пристосування до цих змін економічних агентів, потреба в якісному і швидкому впровадженні інновацій вимагає нових підходів до створення інфраструктурних компонентів відповідно до тенденцій розвитку з урахуванням механізмів державного регулювання і підтримки підприємницького сектора.

Найбільш ефективною організаційно-економічною формою інтеграції науки і виробництва в усьому світі, як і в Україні, за останні роки стали територіально-виробничі та наукові комплекси — технопарки. Такі інституції є зонами економічної активності, які поєднують потенціал університетів, науково-дослідних структур, промислових та інфраструктурних організацій. У своїй практичній діяльності вони спираються на результати наукових і технологічних досліджень і мають розгалужені зв'язки з промисловими підприємствами, дослідницькими установами як на загальнодержавному та регіональному, так і на міжнародному рівнях. Технологічний парк є саме тією інноваційною структурою, яка здатна до найбільш ефективного використання такого найважливішого в сучасних умовах чинника конкурентоспроможності як ресурсне забезпечення.

В Україні вже створена система технологічних парків, діяльність якої може слугувати одним із прикладів успішної реалізації державної інноваційної політики. Одним з перших в Україні було створено Технологічний парк «ІЕЗ ім. Є. О. Патона» на базі Інституту електрозварювання ім. Е. О. Патона Національної академії наук України. Інститут є одним із провідних світових центрів, чий дослідження й розробки із зварювання матеріалів, наплавлення й напилювання захисних та зносостійких покриттів, спеціальної металургії, щодо міцності та працездатності зварних конструкцій, сучасних конструкційних і функціональних матеріалів широко відомі в усьому світі.

Практична реалізація в Україні такої організаційної форми інноваційної діяльності як технопарк має місце, зокрема, в аграрному секторі. Рішенням спільного засідання Науково-технічної ради та Ради учасників ТП «Агротехнопарк» визначено такі пріоритетні напрями діяльності, які збігаються із пріоритетними напрямками розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності в Україні:

- системи і технології захисту, відновлення та підвищення родючості ґрунтів, точного землеробства, мінімальної обробки, органічного збагачення та мікробіологічного синтезу, що забезпечують збереження навколишнього природного середовища;
- високопродуктивні технологічні комплекси, техніка та засоби механізації для галузей сільського господарства, переробної та харчової промисловості;
- технології і обладнання для високопродуктивної селекційної діяльності в рослинництві, тваринництві, птахівництві та рибористві;
- нові біопрепарати та засоби захисту рослин і тварин, обладнання і технології їх виробництва;
- комплекси, обладнання і технологічні процеси зберігання та глибокої переробки сировини рослинного і тваринного походження, нова продукція та матеріали, харчові продукти з високими оздоровчо-профілактичними властивостями;
- виробництво, обладнання і технологічні процеси переробки та утилізації відходів, альтернативні джерела енергії та енергетична сировина в агропромисловому комплексі.

Практика діяльності технологічних парків протягом останніх десяти років утворює доцільність, необхідність та ефективність їх існування. А всього за час діяльності технопарків було перераховано до бюджетів та цільових фондів майже 1 млрд. грн. Проте слід зазначити, що з 2007 року в даному процесі спостерігається негативна динаміка.

Однією з найбільш потенційно дієвих форм забезпечення прямого і непрямого економічного сприяння суб'єктам малого підприємництва є бізнес-інкубатори. Головними завдання цієї організації є надання суб'єктам малого підприємництва комплексних послуг: юридичної, консалтингової, інформаційної підтримки, підготовки кадрів для малих підприємств, пошук інвесторів, надання в оренду обладнання тощо.

В Україні вже створені бізнес-інкубатори при окремих вищих навчальних закладах, а також за ініціативою деяких місцевих органів влади (або за підтримки урядових програм іноземних країн). Так, за ініціативою міської держадміністрації для підтримки інноваційної діяльності в столиці створений Київський інноваційний інкубатор (КІБІН), до складу якого входять: безпосередньо бізнес-інкубатор як орган управління; координаційні органи для забезпечення співробітництва з місцевими органами влади; самостійні центри, які забезпечують обслуговування інкубованих фірм; інкубовані фірми. Серйозною небезпекою для розвитку бізнес-інкубаторів є те, що в умовах України вони, як правило, неприбуткові організації. У кращому випадку вони здатні повернути лише частину витрачених коштів, їхнє завдання в іншому — надати допомогу в становленні комерційного і інноваційного

підприємництва, що даватиме прибуток. Створення мережі бізнес-інкубаторів здатне допомогти формуванню ділового середовища, що стимулює не лише комерційну реалізацію нових ідей, а й формує нове бізнес-середовище. Для України, яка перебуває в останні 20 років у стані перманентної системної кризи, вельми актуальним є вирішення фундаментального питання формування «нової економіки». Така економіка передбачає вмщати в себе синтез і коеволюцію складних процесів прискорення розвитку науково-технічного прогресу, формування людського та інтелектуального капіталу, створення базисних умов інституціоналізації науки, практичного освоєння її досягнень, стимулювання інвестицій в нові знання і технології.

Таким чином, мова йде про реальні умови формування нового наукового напрямку — економіки знань, як системи загальних уявлень, системи методів створення умов для підтримки та розвитку науково-технічної та інноваційної діяльності.

На сучасному етапі істотний внесок в економічні системи розвинених країн безсумнівно вноситься технологіями п'ятого технологічного «покоління» (з 1980-1990 по 2030-2040 рр.), основу якого становлять, зокрема, електронна промисловість, обчислювальна техніка, програмне забезпечення, телекомунікації, роботобудування, виробництво і переробка газу і газоконденсату, застосування нетрадиційних джерел енергії, інформаційні послуги. Тим не менш, у зазначених країнах з метою удосконалення вже діючих технологій і подальшого прогресивного процесу інтелектуалізації виробничих сил, триває осмислене, з точки зору перспективи, збільшення обсягів фінансування науково-технічних розробок, досліджень, ідей і проектів новітніх технологій, тобто шостого «покоління» (з 2030-2040 до 2080-2090 рр.).

Темпи вищевказаних процесів у величезній мірі визначаються ступенем участі держави в цілому, участю його науково-дослідних установ, підприємств та організацій у міжнародному трансфері промислових технологій. Саме тому показники країн-учасниць проведення міжнародного трансферу цих технологій є своєрідними індикаторами їх сталого інноваційного промислово-технологічного розвитку.

Трансфер промислових технологій є вельми складним і всеосяжним процесом, загальну процедуру здійснення якого можна описати, застосовуючи маркетингову схему, що складається з чотирьох основних етапів передачі технологій. Сутність і зміст цих етапів полягає в наступному: на першому етапі (визначення необхідності) проводиться вивчення всіх можливих факторів економічної доцільності заміни діючої технології; на другому етапі (оцінка технологій) визначається оцінка доступності та доцільності тих технологій, які знаходяться на стадії

розробки, можливість адаптації їх до існуючих виробничих умов, аналізується введення ресурсної бази, необхідної для створення нової технології; на третьому етапі (планування передачі технологій) здійснюється фінансове, маркетингове планування, визначення форм передачі знань, кадрова політика, планування матеріальних та інших факторів, які здатні забезпечити найбільш ефективний спосіб впровадження даної технології; на четвертому етапі (здійснення трансферу технологій) проводиться оцінка і вибір найбільш ефективного шляху впровадження технології, а також розвиток ймовірностей і можливостей для її подальшого вдосконалення.

Концептуальна модель трансферу промислових технологій складається з трьох основних стадій, які обумовлюють позитивний результат трансферного процесу. При цьому, кожна з цих стадій формується в результаті впливу своїх факторів (табл. 1).

Беручи до уваги те, що процес трансферу технологій нерозривно пов'язаний з теорією життєвого циклу технологій — від стадії зародження ідеї до стадії її впровадження у виробництво і, в кінцевому рахунку, реалізації на ринку — доречно докладніше розглянути три основні ланки зазначеного процесу: передача нових ідей в науково-дослідні та проектно-конструкторські організації; передача науково-дослідних і проектно-конструкторських розробок підприємству за допомогою патентів, ліцензій, ноу-хау; передача підприємством споживачеві наукомістку і високотехнологічну продукцію.

Безумовно, на кожному із зазначених вище етапів з'являються певні питання, від позитивного вирішення яких істотно залежить ступінь ефективності реалізації нововведень.

Перший етап, обтяжений складним вузлом не тільки економіко-екологічних, соціальних, політичних, юридичних, а й психологічних проблем, пов'язаних, перш за все, зі специфікою роботи

з інтелектуальною власністю, особливо в сучасних умовах розвитку суспільства, що характеризуються вкрай нестабільним соціально-політичним становищем.

З огляду на важливість ролі держави у створенні сприятливих умов для розвитку високотехнологічної сфери в Україні та забезпеченні еквівалентного обміну наукомісткою продукцією з іншими країнами, видається доцільною реалізація таких заходів:

— Розглянути можливість повернення пріоритетів, які передбачалися для інноваційних підприємств згідно Закону України «Про інноваційну діяльність»: (йдеться про зарахування 50% ПДВ за операціями з продажу інноваційної продукції і 50% податку на прибуток від виконання інноваційних проектів на спеціальний рахунок підприємств і використання на фінансування інноваційної діяльності; звільнення від сплати ввізного мита та ПДВ сировини, комплектуючих, устаткування при ввезенні в Україну для забезпечення виконання інноваційного проекту). Це особливо актуально, оскільки згідно Угоди про субсидії та компенсаційні заходи в межах СОТ передбачено збереження субсидій галузям промисловості, які спрямовані на реалізацію програм реструктуризації, зокрема, впровадження інновацій для технологічного розвитку (автоматизація та роботизація виробництва), створення нових прототипів і радикальні зміни в технологічному процесі, проведення науково-дослідних робіт.

— Розробити урядову програму фінансування з державного бюджету витрат авторів на патентування науково-технічних розробок. Реалізацію цієї програми може бути покладеною на Державний департамент інтелектуальної власності України, який забезпечить безпосередню підтримку винахідників на таких етапах патентування: оплата послуг патентного повіреного з встановлення рівня

Таблиця 1

Концептуальна модель трансферу технологій

Стадії технологічного трансферу	Елементи і фактори, які зумовлюють позитивний результат трансферу технологій
Розвиток	оцінка технології; соціальні, соціокультурні та екологічні фактори; характеристика і тип технології; економічні фактори (можливості фінансування); фактор часу.
Виконання	економічні; соціокультурні, політичні та інші фактори в контексті навколишнього природного середовища; потенціал ресурсів: фінансових, людських, часу, інформації; наявність науково-дослідних центрів та інститутів; навчання і тренінги.
Дифузія (розповсюдження)	цільові групи, відповідальні за проведення змін; екологічні чинники і комунікативні бар'єри; політичні чинники; інфраструктура.

техніки винаходу, оформлення заявки на одержання охоронного документу та подання міжнародної заявки на отримання патенту в системі Договору про патентну кооперацію (РСТ) з метою запобігання відтоку за кордон наукових результатів, отриманих в Україні, та економічним збиткам.

— Контролювати виділення квот з Державного бюджету, передбачених Законом України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» [3] для забезпечення фінансування закордонного патентування винаходів (промислових зразків), створених за державні кошти та конкурентоспроможних на світовому технологічному ринку.

— Визначити пріоритетними такі організаційно-економічні заходи зі сприяння просуванню вітчизняних технологій на світовий ринок: стимулювання експорту наукомісткої продукції, сприяння пошуку зарубіжних партнерів для вітчизняних підприємств з метою укладання зовнішньоекономічних контрактів на високотехнологічну продукцію та ліцензійних угод з питань дозволу використання прав на об'єкти інтелектуальної власності.

— Посилити контроль за імпортом технологій в Україну, зокрема, розробити чітку систему експертизи імпортованих технологій за критеріями: рівень новизни, екологічнебезпечність, обґрунтована необхідність імпорту. Передбачити у вітчизняному законодавстві відповідні санкції для підприємств усіх форм власності, які використовують імпортні технології, що погіршують стан довкілля, особливо, якщо є вітчизняні аналоги з нижчим рівнем небезпеки для навколишнього середовища.

Основними умовами та шляхами підвищення інноваційного розвитку економіки України є:

1. Здійснення об'єктивної економічної оцінки технологічного потенціалу країни у контексті світової еволюції технологічних укладів та визначення на цій підставі національних інноваційних пріоритетів.

2. Вдосконалення системи державного управління інноваційно-технологічним розвитком національної економіки — впровадження практики технологічного моніторингу та прогнозування, підвищення «інноваційної культури» прийняття політичних рішень, результатом чого має стати встановлення конкретних політично нейтральних середньо- та довгострокових пріоритетів забезпечення технологічної конкурентоспроможності економіки України; система управління повинна працювати на випередження, тобто враховувати потенційні загрози конкурентоспроможності національної економіки та «закладати» у механізм прийняття рішень можливість маневру та коригування відповідно до національних інтересів.

3. Формування мотиваційного поля для здійснення інноваційної діяльності вітчизняними підприємствами, що передбачає як забезпечення макроеко-

номічної та політико-правової стабільності в країні, так і активне використання пільгових умов діяльності в інноваційно активних секторах економіки.

4. Здійснення цілеспрямованої державної інноваційно-промислової політики та її поєднання з структурною та інвестиційною політикою через стимулювання розвитку наукомістких та високотехнологічних виробництв і створення умов для капіталовкладень у технологічне оновлення виробництва.

5. Вдосконалення системи фінансування інноваційних проектів за рахунок розробки та впровадження бюджету розвитку, забезпечення виконання мінімальних критичних обсягів фінансування з державного та місцевих бюджетів інноваційних потреб, запровадження інструментів бюджетного контролінгу коштів та пільг, які спрямовуються на цілі інноваційного розвитку.

6. Розвиток середовища для здійснення інноваційної діяльності: значні зусилля мають бути спрямовані на подолання основних проблем розвитку «м'яких» технологій; проте потрібно намагатися не просто копіювати будь-які ініціативи розвинутих країн та обмежуватися короткостроковою метою досягнення тимчасової переваги — необхідно намагатися в своєму розвитку поєднати «жорсткі» (інфраструктура, система кредитування та страхування тощо) і «м'які» (венчурне фінансування, розвиток корпоративного управління, впровадження інструментів сучасного стратегічного інноваційного менеджменту) технології для досягнення конкурентоспроможності в постійно змінюваному глобальному середовищі.

7. Розвиток інфраструктури інноваційної діяльності — сприяння створенню інституційних інвесторів та їх залученню до фінансування інноваційних проектів, формування інформаційно-комунікаційної інфраструктури для розширення доступу суб'єктів господарювання до інформації щодо інноваційних розробок, сприяння інтеграції науки, освіти, фінансів і виробництва з метою випереджального розвитку науково-технологічної сфери, забезпечення повного циклу формування і реалізації науково-технічних рішень.

8. Створення сприятливих інституційних умов для інноваційної діяльності, що передбачає, по-перше, формування і вдосконалення механізмів функціонування нових організаційних структур інноваційного типу (технологічні парки, наукові центри, бізнес-інкубатори тощо), по-друге, поліпшення правового забезпечення інноваційної діяльності підприємств, зокрема дотримання прав промислової та інтелектуальної власності, по-третє, вдосконалення корпоративного управління.

У сучасних умовах високотехнологічної міжнародної конкуренції успіху досягають країни, які

спроможні розвинути внутрішній потенціал інноваційно-технологічної модернізації економіки, що посилює її гнучкість щодо реагування на зміни умов глобальної конкуренції. Основний висновок полягає в тому, що в довгостроковому періоді для конкурентоспроможності економіки країни є важливими якісні властивості господарської діяльності, можливості виконувати певні етапи науково-інноваційного циклу, а не статична галузева спеціалізація країни. Це передбачає, що країни реагують на посилення конкурентного тиску не лише міжгалузевими перетвореннями, а здійснюють якісну модернізацію у межах галузей – спеціалізацію на більш науково- та технологічноємних сегментах виробництва.

Висновки. Забезпечення конкурентоспроможності економіки України через інновації має стати метою національної економічної політики. Такий розвиток економіки має базуватися на визначенні довгострокових пріоритетів, які обумовлюють орієнтацію національної економіки на визначення раціональної спеціалізації й оптимальної структури, що сприятиме досягненню найбільш можливих темпів економічного зростання та підвищенню рівня життя. У стратегічному контексті істотне підвищення конкурентоспроможності економіки України можливе лише за рахунок інноваційно-структурних механізмів модернізації та розширення участі в міжнародному поділі праці на основі технологічних, а не цінних конкурентних переваг.

Література

1. Про інноваційну діяльність. – Закон України. – [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Програма розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності України – [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
3. Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій.- Закон України № 5407-VI від 02.10.2012 у новій редакції. – [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/143-16>
4. Про внесення змін до Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій». – Закон України.- [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5407-17>
5. Варналій З. Регіональна інноваційна політика України: проблеми та стратегічні пріоритети/ З. Варналій // Економіст. – 2007. – №9. – С.36-39.
6. Жук М.В. Передумови формування національної інноваційної системи прискорення розвитку економіки / М.В. Жук //Актуальні проблеми економіки. – 2008. – № 7. – С. 30-37.
7. Жук М.В., Бородіна О.М. Інфраструктурне забезпечення інноваційного процесу в Україні/ М.В. Жук, О.М. Бородіна //Актуальні проблеми економіки. – 2008. – № 8. – С. 66-71
8. Інноваційна стратегія українських реформ / Гальчинський А.С., Геєць В.М., Кінах А.К., Семиноженко В.П. – К.: Знання України, 2002.
9. Каракай Ю. Роль держави у стимулюванні інноваційної діяльності / Ю. Каракай// Економіка України. – № 3. – 2007. – С. 14-21.

Попович В.В. Инновационное развитие экономики Украины в контексте глобализации мирового рынка технологий.

Аннотация. Обозначены проблемы и перспективы инновационного развития Украины в контексте глобализации мирового рынка технологий. Обобщены основные организационные формы интеграции науки и производства. Определены элементы и факторы, которые предопределяют положительный результат трансфера технологий. Выявлены основные условия и пути повышения инновационного развития экономики Украины.

Ключевые слова: инновационное развитие, инновационная деятельность, трансфер технологий, мировой рынок технологий, глобализация.

Popovich V.V. Innovative development of the economy of Ukraine in the context of the world market's technologies globalization.

Summary. Problems and perspectives of innovation development of Ukraine in the context of the globalization of the world market of technologies are considered. The main organizational forms of integration of science and production are summarized. The elements and factors, which predetermine the positive result of the transfer of technologies, are determined. The main conditions and ways of increase of innovative development of the economy of Ukraine are identified

Key words: innovative development, innovative activity, transfer of technologies, the world market of technologies, globalization.